

какво си именно азъ поврѣдихъ; нѣ отъ сетиѣ устѣихъ силни болка въ дѣсното рамо и по всичката дѣсна страна, освѣтѣ това, одрала се кожата на челото и дѣсната ми длань. Дойде докторъ Богдановъ, разгледа ме и ми подръпна дѣсната рѣка нѣма нищо, не е навѣхната, само силно ударена. Богдановъ ми привърза рѣката и ме поздрави съ щастливото избавление: «ефѣно сте се отхрвале!» Моя конь сѣщо си ранилъ лѣвия заденъ кракъ и гърдитѣ.

Огъ останалитѣ мои съпътници, Ринкевичъ излѣзе сухъ отъ водата, той успѣлъ да се хвърли на страна, и зарядни ковчегъ не го закачилъ. Пѣкъ Куртяновъ испатилъ по лошо отъ мене, нѣгова конь се смачкалъ, а самичѣкъ Куртяновъ си разбилъ силно главата и навѣхналъ голѣмия си прѣст на рѣката, Казака останалъ не бутнатъ, но жгѣла на кова ния ковчегъ доста сериозно му ранилъ коня, като му распо рилъ кожата отъ опашката до самото сѣдло. Бъркотията по поводъ на това малко приключение и превржката на постра далитѣ, т. е. мене и Куртянова, отне около 20 минути време.

На половината на пѣтя за Св. Никола, на най високата точка на Шибченския пѣтъ, турцитѣ си избраше доста сполучлива позиция и наченале да правѣтъ батарея, която да може да обстрѣлва всичкия склонъ; отъ сѣщото мѣсто може да се гърми и по гѣститѣ колонни, които би настѣпвале по долината. На самия пѣтъ се издига една малка вѣщица съ навѣсъ. Огъ първо се прѣдполагаше да расположатъ отряда тукъ на позиция, вслѣдствие на което заповѣдахъ на дру жинитѣ да се спрѣтъ, а самичѣкъ съ Ринкевича отидохъ по нататѣкъ на Св. Никола, вѣкъ когото водятъ два пѣтя, горния — шосеенъ, туку шо направенъ, а долния, — старъ и разваленъ, минава по край чешмата и води на мѣстото, което съединява Св. Никола съ планинската височина Бердекъ. По това мѣсто, което се съединява и съ батареята (отъ долу Св. Никола), въорѣжена съ Турски стомѣнени орѣдия, настѣпвале стрѣлицитѣ на генерала Гурко при вземането на Балкана.